

ความตระหนักรู้เรื่อง “โกง”: กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร

Awareness on [ko:ŋ] ‘to cheat’: a Case Study of Mathayom 1st
Students at Naresuan University Secondary Demonstration School

พิชญ์สินี เสถียรบรรดาล

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความตระหนักรู้เรื่องความหมายเชิงมโนทัศน์ของคำว่า “โกง” ให้แก่เยาวชน ด้วยการบรรยายให้ความรู้และการแสดงบทบาทสมมุติ โดยนำผลการวิจัยก่อนหน้าในเรื่องความหมายเชิงมโนทัศน์ของคำว่า “โกง” มาใช้ประโยชน์และใช้แนวความคิดเรื่องความตระหนักรู้เป็นแนวทางในการวิจัย งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 32 คน และวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตการแสดงบทบาทสมมุติ และแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า ระดับคะแนนความตระหนักรู้ภายหลังจากทำกิจกรรมเพิ่มขึ้นจากความตระหนักรู้ก่อนทำกิจกรรมในทุกประเด็น โดยนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “โกง” ว่าเป็นการไม่กระทำตามข้อตกลงโดยเจตนา เพื่อประโยชน์ตน และเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียประโยชน์ที่ควรได้รับ ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพิ่มขึ้นมากที่สุดคือ 53% อันดับที่สองคือ พฤติกรรมอื่น ๆ ที่อยู่ในวงความหมายเดียวกับ “โกง” เพิ่มขึ้น 31% อันดับที่สาม คือการโกงเป็นการทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน เพิ่มขึ้น 7% และอันดับสุดท้ายคือ ความตระหนักรู้ว่าการโกงเป็นสิ่งไม่ดีและไม่ควรทำ เพิ่มขึ้น 4.5% การวิจัยนี้ได้พบประเด็นที่น่าสนใจคือ นักเรียนส่วนหนึ่งยังคงมีความลังเลในการตัดสินใจว่าการโกงเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ทั้งที่ตระหนักรู้ว่าเป็นสิ่งไม่ดี

คำสำคัญ: ความตระหนักรู้ โกง มโนทัศน์

Abstract

The research aimed at establishing awareness on the conceptual meaning of the word [ko:ŋ] 'to cheat' in Thai youth at school. In order to establish the awareness, lecture and role play were applied based on the former research on the Conceptual Meaning of the Word [ko:ŋ] as the theoretical framework and the theory of awareness was applied as the teaching techniques. This research collected the data from 32 students in Mathayom 1st at Naresuan University Secondary Demonstration School by observing the role play and collecting the questionnaire.

The results were found that the awareness of the post-test increased from the pre-test across the issue: the conceptual meaning of [ko:ŋ] which is referred to the action that intentionally does not follow the agreements for one's own benefits and causes the others losing their own went up to 53%; other conceptual behaviors related to [ko:ŋ] increased to 31%; disadvantages of cheating extended to 7%; and badness and irregularity went up to 4.5%. An interesting result found in this research is that some students realize that cheating is not good, yet they are having second thoughts whether they should or should not cheat.

Keywords: awareness, [ko:ŋ] 'to cheat', concept

1. บทนำ

ความตระหนักรู้ (awareness) คือ การกระทำ หรือ พฤติกรรมทางด้านอารมณ์ซึ่งเกิดจากความรู้สึกสำนึกหรือการชั่งใจคิดได้ถึงความรับผิดชอบต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลจากการเรียนรู้ (จรินทร์ธานีรัตน์, 2517; ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2520; วิชัย วงษ์ใหญ่, 2523; Runes, 1971; Good, 1973; Wolman, 1973 อ้างอิงใน กรรณา วัชรระอำรงกุล, 2552) ทั้งนี้ ทงศ์ศักดิ์ ประสบกิตติคุณ (2535) กล่าวว่าระดับความตระหนักรู้ของแต่ละบุคคลในเรื่องต่าง ๆ นั้นแตกต่างกัน และเนื่องจากการเรียนรู้ก็เป็นผลมาจากการรับรู้ ดังนั้นปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้จึงส่งผลต่อความตระหนักรู้ด้วยเช่นกัน โดยปัจจัยเหล่านั้นประกอบไปด้วย ประสบการณ์ ความเคยชิน ความสนใจ ความใส่ใจและการเห็นคุณค่า ตลอดจนถึงระยะเวลาและความถี่ในการรับรู้เรื่องนั้น ๆ

ที่ผ่านมา มีงานวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับความตระหนักรู้ในประเด็นต่าง ๆ อาทิ ความตระหนักรู้ทัศนคติ และพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาต่อการละเมิดลิขสิทธิ์ผลงานวรรณกรรม งานศิลปะ-การแสดง และสื่อทัศนศิลป์บนอินเทอร์เน็ต (สุนิตา เข้มทอง, 2549) การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการพัฒนาความตระหนักรู้ในคุณค่าแห่งตนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดอำนาจเจริญโดยใช้หลักสัมมาทิฐิ (คงไชยสันตวงศ์ และ รัตนะ ปัญญาภา, 2560) และการสร้างแบบวัดความตระหนักรู้ต่อผลกระทบของสภาวะโลกร้อน สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (กรรณา วัชรระอำรงกุล, 2552) ซึ่งล้วนแต่มุ่งเน้นการกระตุ้นความตระหนักรู้ในด้านศีลธรรมและความรับผิดชอบต่อสังคม อันเป็นหนึ่งในวัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้เช่นกัน

หนึ่งในปัจจุบันการศึกษามีความจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับหน้าที่พลเมือง อาทิ ความซื่อสัตย์ ความพอเพียง และความมีจิตอาสา ตามข้อเสนอแนะด้านการศึกษาที่พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้กล่าวไว้ว่า “ระบบการศึกษาต้องให้ความสำคัญกับทรัพยากรมนุษย์ตั้งแต่เด็กเล็ก... ส่งเสริมให้เด็กสมองดี มีคุณธรรม มีทักษะ และสุขภาพแข็งแรง...” (สำนักงานเลขาธิการการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2559, น. 6) ประกอบกับปัญหาที่สร้างความเสียหายให้กับสังคมไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. 2560) คือปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน อีกทั้งองค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ เช่น สหประชาชาติ และธนาคารโลก ต่างก็มีความเห็นเหมือนกันว่าการคอร์รัปชันเป็นสาเหตุของความยากจน และเป็นอุปสรรคที่ขัดขวางการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง (อ้างในจากรุวรรณ สุขมาลพงษ์, 2556) ซึ่งโดยมากแล้วมักเป็นเรื่องที่มีสาเหตุมาจากพฤติกรรมการโกงของผู้กระทำการในรูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับครอบครัวไปจนถึงระดับชาติ อาทิ การโกงเงินค่ากับข้าว การลอกข้อสอบ การฉ้อโกง การปลอมแปลงเอกสาร การขู่ว่าจะคืนป่าสงวน และการทุจริตคอร์รัปชัน จนกระทั่งคนไทยในปัจจุบันมีความเห็นว่าการโกงเป็นเรื่องปกติและยอมรับได้ เพื่อความสะดวก หรือสิทธิพิเศษ (จากรุวรรณ สุขมาลพงษ์, 2556) การวิจัยนี้จึงนำมโนทัศน์ของคำว่า “โกง” จากงานวิจัยของพิชญ์สินี เสถียรธรรมาดล (2560) มาประยุกต์ใช้สำหรับสร้างความตระหนักรู้เรื่องเกี่ยวกับการโกงให้แก่เยาวชนซึ่งเป็นอนาคตของชาติ เพื่อให้พวกเขาได้ตระหนักถึง

ความสำคัญและขอบเขตของความหมายของคำว่า “โง่ง” อันเป็นความพยายามปลุกฝังแนวความคิดด้านคุณธรรมจริยธรรมในเรื่องเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ให้แก่พวกเขาเหล่านั้น โดยการวิเคราะห์หมโนทัศน์สามารถแสดงให้เห็นถึงโลกทัศน์ของผู้คนในสังคมหนึ่ง ๆ ได้ว่า มีการรับรู้และให้คุณค่าเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวอย่างไร และยังเป็นข้อมูลพื้นฐานอันจะนำไปสู่กระบวนการกระตุ้นความตระหนักรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อนำมาให้เห็นถึงความสำคัญและคุณค่าในเรื่องนั้นได้อีกด้วย ดังนั้นการกระตุ้นให้เยาวชนเห็นความสำคัญและใส่ใจเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริต และตระหนักรู้ถึงผลเสียของการโง่งที่มีต่อตนเองและผู้อื่นจากระดับสังคมไปสู่ระดับชาติ ด้วยความหวังว่าเยาวชนเหล่านี้จะเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศต่อไป จึงเล็งเห็นความสำคัญอย่างยิ่งในการพยายามแก้ปัญหาที่ต้นเหตุด้วยการปลุกฝังคุณธรรมเรื่องความซื่อสัตย์ท่ามกลางปัญหาสังคมในปัจจุบัน

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 สร้างความตระหนักรู้ในเรื่องความหมายเชิงหมโนทัศน์ของคำว่า “โง่ง” ในแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร

2.2 วิเคราะห์หมโนทัศน์ของคำว่า “โง่ง” ตามความคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร

3. ทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ วรรณกรรมและงานวิจัยเรื่องความตระหนักรู้ หมโนทัศน์ และความหมายของคำว่า “คอร์รัปชัน” “ทุจริต” และ “โง่ง” ในแนวคิดทางรัฐศาสตร์และภาษาศาสตร์ดังต่อไปนี้

3.1 วรรณกรรมและงานวิจัยเรื่องความตระหนักรู้

ดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้วในเบื้องต้นว่า ความตระหนักรู้ (awareness) คือ การกระทำ หรือพฤติกรรมทางด้านอารมณ์ซึ่งเกิดจากความรู้สึกสำนึกหรือการชุกคิดได้ถึงความรับผิดชอบต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลจากการเรียนรู้ (จรินทร์ ธานีรัตน์, 2517; ประภาเพ็ญ สุวรรณ. 2520; วิชัย วงษ์ใหญ่, 2523; Runes, 1971; Good, 1973; Wolman, 1973 อ้างอิงใน กรณา วิชระอำรุงกุล, 2552) ทั้งนี้การเรียนรู้เพื่อสร้างความตระหนักรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้น จำเป็นต้องคำนึงถึง ประสบการณ์ ความเคยชิน ความสนใจ ความใส่ใจ และการเห็นคุณค่า ตลอดถึงระยะเวลาและความถี่ในการรับรู้เรื่องนั้นๆ อีกด้วย (ทองศักดิ์ ประสบกิติคุณ, 2535)

นอกจากนี้ ชวาล แพร์ตกุล (2526) ยังได้กล่าวถึงความตระหนักรู้ในฐานะที่เป็นพฤติกรรมด้านอารมณ์ความรู้สึกอันเกี่ยวกับการรู้สำนึกในการรับรู้ว่ามีสิ่งนั้นๆ อยู่ โดยสามารถวัดระดับความตระหนักรู้ได้หลายวิธีเช่น การสัมภาษณ์ (interview) แบบสอบถาม (questionnaire) แบบตรวจสอบรายการ

(checklist) และมาตรวัดอันดับคุณภาพ (rating scale) ประกอบกับทฤษฎีของแชมมณี (2546) กล่าวว่า กระบวนการในการกระตุ้นความตระหนักรู้ประกอบด้วยขั้นตอน 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสังเกต ซึ่งเป็นขั้นตอนการให้ข้อมูลในเรื่องที่ต้องการแก่ผู้เรียน เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน 2) การวิจารณ์ ซึ่งเป็น การยกตัวอย่างประกอบการให้ข้อมูล เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและคิดหาเหตุผลได้ และ 3) การสรุป ด้วยการให้ ผู้เรียนอภิปรายในสิ่งที่ได้เรียนรู้

ทั้งนี้ มีงานวิจัยเชิงสำรวจด้วยแบบประเมินในด้านต่างๆ ที่ศึกษาระดับความตระหนักรู้ของ กลุ่มเป้าหมายในหลายประเด็น อาทิ ด้านนิเทศศาสตร์ ในเรื่อง ความตระหนักรู้ ทักษะคิด และพฤติกรรม ของนิสิตนักศึกษาต่อการละเมิดลิขสิทธิ์ผลงานวรรณกรรม งานศิลปะ-การแสดงและโสตทัศนศิลป์ อินเทอร์เน็ต (สุนิดา เข็มทอง, 2549) ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความตระหนักรู้ในประเด็นด้าน ศิลธรรมมากที่สุด โดยมองว่าการละเมิดลิขสิทธิ์เป็นสิ่งที่ไม่ดีและเห็นว่าเจ้าของผลงานควรได้รับความ ยุติธรรมในการที่จะได้ค่าตอบแทนเพื่อให้มีกำลังใจในการสร้างสรรค์ผลงานต่อไป โดยความรู้สึกผิดเป็น สาเหตุหลักที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตัดสินใจที่จะไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ ด้านมนุษยศาสตร์-สังคมศาสตร์ เช่น การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการพัฒนาความตระหนักรู้ในคุณค่าแห่งตนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอน ปลายในจังหวัดอำนาจเจริญโดยใช้หลักสัมมาทิฐิ (คงไชย สันตะวงค์ และ รัตนะ ปัญญาภา, 2560) พบว่า ระดับความตระหนักรู้ในคุณค่าแห่งตนโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นจากระดับปานกลางเป็นระดับมาก ภายหลังจากกิจกรรม โดยรูปแบบกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับแนวความคิดและเหมาะสม กับกลุ่มเป้าหมาย ทั้งนี้รูปแบบกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเปิดใจใฝ่รู้ ขั้น ส่งเสริมความตระหนักรู้ในคุณค่าเห็นตนด้วยหลักสัมมาทิฐิ และขั้นประเมินผล และด้านการศึกษาและ ประเมินผล เช่น การศึกษาความตระหนักรู้ต่อการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองน้ำขุ่น ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่องทักษะการ ใช้อินเทอร์เน็ต (พันทิพา สิวานดี, 2554) และ การสร้างแบบวัดความตระหนักรู้ต่อผลกระทบของสภาวะ โลกร้อน สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 (กรรณา วัชรธำรงกุล, 2552) ซึ่งพบว่า ความตระหนักรู้ของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังกิจกรรมมีระดับต่างกันและ นักเรียนต่างระดับชั้นกันมีระดับความตระหนักรู้ต่างกัน ตามลำดับ

เป็นที่น่าสังเกตว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับความตระหนักรู้ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่ความตระหนักรู้ใน ด้านศีลธรรม หรือความรู้ผิดชอบชั่วดีเป็นหลัก ทั้งนี้ก็เพื่อกระตุ้นหรือสร้างสำนึกหรือความตระหนักรู้ให้แก่ ผู้คนกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชน ซึ่งก็เป็นไปในแนวทางเดียวกันกับงานวิจัยนี้

3.2 วรรณกรรมและงานวิจัยเกี่ยวกับมโนทัศน์

“มโนทัศน์” หมายถึง ภาพรวมหรือความคิดรวบยอดตามความรับรู้ของผู้ใดผู้หนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2557, น. 88) มโนทัศน์จึงเกิดขึ้นจากรับรู้และผสมผสานข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับรู้มาผนวกเป็น จินตภาพ ซึ่งสามารถแสดงออกมาในรูปแบบของภาษาและสัญลักษณ์ (Ogden & Richards, 1927;

Lakoff, 1985; Evans and Green, 2006) โดยสมองของมนุษย์สามารถสร้างมโนทัศน์นี้ได้ด้วยการจัดหมวดหมู่ โดยพิจารณาจากความคล้ายคลึงทั้งในลักษณะรูปธรรมและนามธรรมของสิ่งนั้น ๆ และสรุปความสัมพันธ์ของหมวดหมู่ไว้ได้ในรูปแบบของผังมโนทัศน์ (concept map) (วุฒิพงศ์ ลิ้มปวีโรจน์, 2553)

ดังนั้นการศึกษามโนทัศน์ในเชิงภาษาศาสตร์จึงสามารถจำแนกได้เป็นการจัดหมวดหมู่คำศัพท์ การศึกษาความหมายเชิงมโนทัศน์และคุณสมบัติต้นแบบของคำต่าง ๆ อาทิ Eating terms: What the Category Reveals about the Thai Mind (Singnoi, 2006) ซึ่งรวบรวมคำที่แสดงความหมายว่า “กิน” ที่พบจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ไว้ทั้งสิ้น 43 คำ อีกทั้งยังแสดงลักษณะทางความหมายต้นแบบของคำว่า “กิน” ไว้ 4 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การนำอาหารเข้าปาก การเคี้ยว การกลืน และเสร็จสิ้นการกิน ความสัมพันธ์ระหว่างความเคร่งครัดทางศาสนากับการตีความหมายคำว่า “โกหก” ในภาษาไทย (จรัลวิไล จรูญโรจน์, 2552) ซึ่งกล่าวว่าคุณสมบัติทางความหมายของคำว่าโกหกที่เป็นต้นแบบ (Prototypical Lie) ประกอบด้วย 1) เรื่องที่พูดไม่ตรงกับข้อเท็จจริง (เท็จ) 2) ผู้พูดเชื่อว่าสิ่งที่ตนพูดเป็นเท็จ (เชื่อ) 3) ผู้พูดมีเจตนาให้ผู้ฟังเชื่อในสิ่งที่ตนพูด (เจตนา) 4) ผู้พูดมีเจตนาร้าย (ร้าย) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงมโนทัศน์ของคนไทยที่มีต่อการให้ความหมายและการใช้ถ้อยคำเหล่านี้ได้ชัดเจนขึ้น

3.3 ความหมายของคำว่า “คอร์ปชั่น” “ทุจริต” และ “โกง” ในแนวคิดทางรัฐศาสตร์และภาษาศาสตร์

ตามแนวความคิดทางรัฐศาสตร์นั้นให้ความหมายของ “คอร์ปชั่น” “ทุจริต” และ “โกง” ต่างกันในประเด็นเรื่องบริบทของผู้เกี่ยวข้อง โดยจัดให้ “คอร์ปชั่น” เป็นคำที่ใช้ในแวดวงราชการ โดยผู้เกี่ยวข้องกับการคอร์ปชั่นจะมีข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปเกี่ยวข้อง ส่วน “ทุจริต” เป็นคำที่ใช้กับภาคเอกชน โดยมีผู้เกี่ยวข้องเป็นพ่อค้าหรือนักธุรกิจ (ฐานันท์ วรรณโกวิทย์, 2554 อ้างใน จารุวรรณ สุขมาลพงษ์, 2556) ในขณะที่ “โกง” ถูกมองเป็นการ ยักยอก รีดไถ ช่มชู้ ซึ่งเป็นการกระทำที่มีผู้เกี่ยวข้อง 2 ฝ่าย แต่ “คอร์ปชั่น” และ “ทุจริต” เป็นการร่วมมือกันกระทำของผู้เกี่ยวข้องอย่างน้อย 2 ฝ่าย เพื่อหาประโยชน์จากบุคคลที่ 3 ซึ่ง จารุวรรณ สุขมาลพงษ์ (2556) ได้สรุปลักษณะของคอร์ปชั่นไว้ 7 ลักษณะ ได้แก่ 1. เป็นการกระทำความผิด 2. เป็นการกระทำทุจริตโดยมีผู้มีอำนาจหน้าที่ 3. เป็นปรากฏการณ์ที่แสดงถึงความเสื่อมของศีลธรรมในสังคม 4. เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นได้ทั้งในภาครัฐและเอกชน 5. เป็นการกระทำที่อาจถูกกฎหมายแต่ผิดต่อหลักศีลธรรม จริยธรรม 6. เป็นการกระทำเพื่อผลประโยชน์ ซึ่งสามารถเป็นทรัพย์สินหรือความพอใจก็ได้ 7. เป็นการกระทำที่ไม่เปิดเผย และพิสูจน์ได้ยาก

ในขณะที่ พจนานุกรม เสถียรบรรณ (2560) ซึ่งศึกษาความหมายเชิงมโนทัศน์ของคำว่า “โกง” ในภาษาไทยตามแนวความคิดทางอรรถศาสตร์ปริชานเรื่องการผสมผสานทางมโนทัศน์ (Conceptual Blending) โดยเก็บข้อมูลจากคำว่า “โกง” ที่ปรากฏใช้ในข้อความต่าง ๆ จำนวน 100 ข้อความ จากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ในพระราชบัญญัติสมเด็จพะเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และคำที่มีความคล้ายคลึงทางความหมายกับคำว่า “โกง” โดยใช้แนวความคิดเรื่องความเป็นต้นแบบ (prototype)

และความคล้ายคลึงเชิงครอบครัว (family resemblance) จากแหล่งข้อมูลต่างๆ อาทิ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ พบว่า ความหมายเชิงมโนทัศน์ที่เป็นต้นแบบของคำว่า “โกง” คือ การกระทำที่ไม่เป็นไปตามข้อตกลงโดยเจตนา เพื่อประโยชน์ตน และเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียประโยชน์ที่ควรได้รับ ด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยคุณสมบัติทางความหมายที่เป็นต้นแบบ 6 คุณสมบัติ คือ [เจตนา] [ร้าย] [ไม่ตรง] [ข้อตกลง] [ผลประโยชน์] [อุบาย] และถ้อยคำที่มีความคล้ายคลึงทางความหมายกับคำว่า “โกง” มีจำนวนทั้งสิ้น 727 ถ้อยคำ จำแนกตามคุณสมบัติทางความหมายได้จำนวน 49 หมวดหมู่ แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ระดับที่ 1 หรือหมวดหมู่ต้นแบบ มีจำนวน 2 หมวดหมู่ ได้แก่ >โกง< และ>ทุจริต< ระดับที่ 2 หรือหมวดหมู่ที่ลดความเป็นต้นแบบระดับที่หนึ่ง ประกอบด้วยคุณสมบัติ [เจตนา] [ร้าย] [ไม่ตรง] [ข้อตกลง] [ผลประโยชน์] [อุบาย] [คุณสมบัติย่อย] มีจำนวน 12 หมวดหมู่ ได้แก่ >ลวง< >ล่อ< >ปลอม< >เอาเปรียบ< >โกง< >กด< >ล้มกระดาน< >ใส่ความ< >ตุ๋น< >สอพลอ< >จูงใจ< และ >หนี< ระดับที่ 3 หรือหมวดหมู่ที่ลดความเป็นต้นแบบระดับที่ 2 ประกอบด้วยคุณสมบัติ [เจตนา] [ร้าย] [ไม่ตรง] [ข้อตกลง] [ผลประโยชน์] [อุบาย] มีจำนวน 32 หมวดหมู่ ได้แก่ >รังแก< >เบียด< >กิน< >ยัก< >เกาะ< >ล่าเหยื่อ< >ปิดบัง< >ขัดขวาง< >ละเลย< >เปิดเผยความลับ< >โยน< >รับของโจร< >สินบน< >แย่ง< >ขโมย< >ยัด< >ทรยศ< >ครอบงำ< >สมยอม< >เลี้ยง< >ธุรกิจ< >ผู้มีอิทธิพล< >ผิดปกติ< >กระทำโดยไม่มีสิทธิ< >ไม่มีเหตุอันสมควร< >เกินกว่ากำหนด< >ขัดกับเจตนา< >กัก< >ฆ่า< >ส่อทุจริต< >ผิดมาตรฐาน< และ >ประโยชน์ขัดกัน< สุดท้ายคือระดับที่ 4 หรือหมวดหมู่ที่ลดความเป็นต้นแบบระดับที่ 3 ประกอบด้วยคุณสมบัติ [เจตนา] [ร้าย] [ไม่ตรง] [ข้อตกลง] [ผลประโยชน์] มี 3 หมวดหมู่ ได้แก่ >รีด< >เรียกรับ< และ >เผด็จการ< ทั้งนี้คำว่า “คอร์รัปชัน” และ “ทุจริต” เป็นคำที่จัดอยู่ในหมวดหมู่ >ทุจริต< ซึ่งเป็นหมวดหมู่ต้นแบบของคำว่า “โกง” โดยมีความสัมพันธ์แบบ ทับซ้อนกับหมวดหมู่ >โกง< ในรูปแบบของคำพ้องความหมาย ที่มักใช้ในบริบทที่เป็นทางการ ขณะที่ “โกง” มักใช้ในบริบทที่กว้างกว่าซึ่งใช้ได้ทั้งในบริบททางการและไม่เป็นทางการ

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลเรื่องความหมายเชิงมโนทัศน์และคุณสมบัติทางความหมายที่เป็นต้นแบบของคำว่า “โกง” ไปถ่ายทอดแก่นักเรียน ขณะเดียวกันก็นำโครงสร้างความสัมพันธ์กับความเป็นต้นแบบของหมวดหมู่คำ “โกง” มาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ห่มโนทัศน์ของคำ “โกง” จากคำพูดและการแสดงของนักเรียนในการแสดงบทบาทสมมุติ

4. ระเบียบวิธีวิจัย

การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 4 หัวข้อ ได้แก่ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การดำเนินการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร และกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 32 คน เนื่องจากเป็นช่วงวัยรุ่นในวัยแรกรุ่ง (10-14 ปี) ที่จะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านกายภาพและด้านอารมณ์ความคิด โดยเป็นช่วงวัยที่สามารถคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ คาดการณ์ โดยคำนึงถึงความเป็นจริงมากขึ้น และยังเป็นวัยที่มีความคิดเชิงอุดมคติสูง รู้ถูกผิด จึงเป็นวัยที่สามารถฝึกการคิดวิเคราะห์ได้เพื่อเป็นการปลูกฝังให้สามารถใช้การคิดวิเคราะห์ได้ (Child and Adolescent Psychiatric Society of Thailand, 2005) และเพื่อความสะดวกในการติดต่อเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลในการวิจัยในขณะนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร จำนวน 1 ห้องเรียน

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เนื่องจากความตระหนักรู้เป็นพฤติกรรมด้านอารมณ์ในการสำนึกและรับรู้ว่าสิ่งนั้น ๆ มีอยู่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างแสดงบทบาทสมมติ เพื่อสังเกตพฤติกรรมหรือเรื่องราวของการโกง จากความรู้หรือความเข้าใจของพวกเขา ก่อนดำเนินการสรุปและให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความหมายเชิงมโนทัศน์ของคำว่า “โกง” ซึ่งครอบคลุมพฤติกรรมหรือการกระทำต่าง ๆ เป็นวงกว้าง รวมถึงการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อย้ำเตือนให้นักเรียนเห็นคุณค่า และรับรู้ที่ “โกง” เป็นเรื่องใกล้ตัวเพียงใด

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในงานวิจัยนี้ คือ แบบสอบถามเรื่องความตระหนักรู้ ซึ่งใช้ประเมินความตระหนักรู้ในเรื่องความหมายและพฤติกรรมโกง ก่อนและหลังการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนและการให้ข้อมูลของผู้วิจัย ทั้งนี้แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม และส่วนของการให้คะแนนความตระหนักรู้ โดยคำถามมีจำนวน 5 ข้อ ที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นและได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้ แต่ละคำถามจะย้ายไปที่ประเด็นเรื่องความหมายเชิงมโนทัศน์ของคำว่า “โกง” ที่ประกอบด้วยคุณสมบัติ [ไม่ตรง] [ซื่อตรง] [ร้าย] [เจตนา] [ผลประโยชน์] และ [อูบอวย] เพื่อกระตุ้นและต่อยอดความตระหนักรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับคุณสมบัติเหล่านี้ เพื่อให้นักเรียนได้มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าพฤติกรรมใดที่จัดได้ว่าเป็นการโกง ซึ่งเป็นสิ่งไม่ดีและไม่ควรกระทำ

แบบสอบถามนี้มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ 1 = ไม่รู้ 2 = ไม่แน่ใจ 3 = รู้ ดังที่แสดงตามตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงตัวอย่างแบบสอบถามเรื่องความตระหนักรู้
แบบสอบถามเรื่องความตระหนักรู้เกี่ยวกับคำว่า “โกง”

คำชี้แจง แบบประเมินนี้แบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 คือข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม
ส่วนที่ 2 คือ การให้คะแนนความตระหนักรู้
คำสั่ง ให้เขียนสัญลักษณ์ $\surd$ ในช่องคะแนนที่ตรงกับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้
คะแนนดังนี้ 1 = ไม่รู้ 2 = ไม่แน่ใจ 3 = รู้

ส่วนที่ 1: ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุ.....ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่..... ตำบล.....

อำเภอ..... จังหวัด.....

ส่วนที่ 2: การให้คะแนนความตระหนักรู้

ที่	เรื่อง	คะแนน		
		1	2	3
1	รู้ว่าคำว่า “โกง” มีความหมายว่าอย่างไร			
2	รู้ว่านอกจากการทุจริต การลอกข้อสอบ แล้วยังมีพฤติกรรมอื่น ๆ ที่จัดว่าเข้าข่ายโกงได้ เช่นเดียวกัน			

ฉะนั้นผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าร้อยละในการคำนวณค่าความตระหนักรู้จากแบบสอบถาม

4.3 การดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

ก. ดำเนินการขออนุญาตผู้อำนวยการสถานศึกษาเพื่อขออนุญาตดำเนินกิจกรรมอย่างเป็นทางการ โดยอธิบายรูปแบบและระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรมโดยสังเขป กล่าวคือรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นใช้เวลาประมาณ 40 นาที หรือประมาณ 1 คาบเรียน โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้
ขั้นนำเข้าสู่กิจกรรม ขั้นประกอบกิจกรรม และขั้นสรุป

ข. การนำเข้าสู่กิจกรรมใช้เวลาประมาณ 5 นาที เริ่มจากแนะนำตัวผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย รวมทั้งให้นักเรียนแนะนำตัวเองด้วยชื่อเล่น แล้วแจ้งหัวข้อสำหรับกิจกรรมในครั้งนี้ว่าเกี่ยวกับเรื่อง “โกง”

ค. แจกแบบสอบถามเรื่องความตระหนักรู้เกี่ยวกับการโกง โดยดำเนินการในช่วงเวลาก่อนและหลังกิจกรรม โดยผู้วิจัยอธิบายคำชี้แจงและคำสั่งในแบบสอบถามให้กับนักเรียนด้วยตัวเอง

ง. จากนั้นยกตัวอย่างเหตุการณ์การทุจริตการสอบ การโกงเงินทอน โกงเกม แล้วตั้งคำถามว่าการกระทำเหล่านี้จัดว่าเป็นการโกงหรือไม่ ควรทำหรือไม่ เพราะอะไร

จ. ให้แสดงบทบาทสมมุติที่เกี่ยวกับการโกงโดยให้นักเรียนคิดเรื่องขึ้นเอง รวมทั้งให้ตัวแทนกลุ่มกล่าวสรุปความหมายของคำว่า “โกง” ผลของการโกงทั้งต่อผู้กระทำเองและผู้อื่น และการแก้ไขปัญหามาจากเรื่องราวที่สร้างขึ้น แล้วเริ่มต้นกิจกรรมโดยให้แบ่งเป็น 4 กลุ่ม จากนั้นให้เวลา 5 นาทีในการเตรียมการแสดง เมื่อหมดเวลาที่กำหนดไว้แล้วจึงให้นักเรียนแสดงและสรุปผลโดยให้เวลากลุ่มละ 5 นาที

ทั้งนี้กลุ่มที่ 1 แสดงเรื่องการยกยอกและสมรู้ร่วมคิดในการยกยอกเงินเก็บของชั้นเรียนโดยผู้กระทำคือหัวหน้าห้องและเหรียญก กลุ่มที่ 2 แสดงเรื่องการลอกและปลอมแปลงข้อสอบของนักเรียน ในขณะที่ดำเนินการสอบ กลุ่มที่ 3 แสดงเรื่องการโกหกเพื่อขอเงินผู้ปกครองไปเล่นเกม กลุ่มที่ 4 แสดงเรื่องการซื้อสิทธิ์ขายเสียงของนักการเมือง

ข. ผู้วิจัยสรุปกิจกรรมในเวลา 5 นาทีโดยกล่าวสรุปการแสดงบทบาทสมมุติของนักเรียนแต่ละกลุ่ม และให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของการโกง โดยนำคุณสมบัติความหมายที่เป็นต้นแบบของคำว่า โกง” (พิชญ์สินี เสถียรธรรมาดล, 2560) มาเป็นแนวทางในการสรุปกิจกรรม อันจะสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนี้คือการสร้างความตระหนักรู้เรื่องเกี่ยวกับการโกงว่าจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเสมอ และเยาวชนไม่ควรกระทำพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดที่ได้เรียนรู้ไปจากกิจกรรมนี้

ขั้นตอน ก.-ค. เป็นกระบวนการสร้างความตระหนักรู้ในขั้นตอนแรกตามที่ทัศนยา แคมมณี (2546) ได้กล่าวไว้ ซึ่งก็คือ การสังเกต ด้วยการให้ข้อมูลในเรื่องการโกงเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียนมาที่หัวข้อกิจกรรมและแบบสอบถาม ขั้นตอน ง เป็นกระบวนการสร้างความตระหนักรู้ในขั้นที่ 2 กล่าวคือ การวิจารณ์ ซึ่งเป็นการยกตัวอย่างประกอบคำอธิบาย และขั้นตอน จ-ฉ เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการสร้างความตระหนักรู้ กล่าวคือ การสรุป ด้วยการให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายของการโกง

ทั้งนี้ได้มีการบันทึกภาพการดำเนินกิจกรรมและการแสดงบทบาทสมมุติของ นักเรียนแต่ละกลุ่มไว้เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของผลการวิจัย

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลจากแบบสอบถามเรื่องความตระหนักรู้เกี่ยวกับคำว่า “โกง” ซึ่งเป็นเครื่องมือประเมินความตระหนักรู้ฯ ของกลุ่มนักเรียนที่ร่วมกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 32 คน โดยจะดำเนินแจกแบบสอบถามทั้งก่อนและหลังการเรียนรู้ และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การคำนวณค่าร้อยละแสดงจำนวนผู้เข้าร่วม และค่าเฉลี่ยของความตระหนักรู้ ดังนี้

ความถี่ของข้อมูลค่าเฉลี่ย (≤ 3) ใช้แสดงผลในส่วนของการความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเรื่องความตระหนักรู้ โดยกำหนดให้ 1 = ไม่รู้ 2 = ไม่แน่ใจ 3 = รู้ สำหรับการให้คะแนนในแต่ละข้อ จากนั้นจึงเปรียบเทียบผลความตระหนักรู้ระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้

ทั้งนี้มีเกณฑ์ในการอธิบายผลของค่าเฉลี่ยที่ได้ดังนี้ 0.00-0.99 หมายถึงน้อย 1.00-1.99 หมายถึงมาก และ 2.00-2.99 หมายถึงมากที่สุด

จากนั้นสรุปเรื่องที่นักเรียนแสดงว่าเกี่ยวกับการโก่งอย่างไร จากคำพูดและการแสดงของนักเรียนในบทบาทสมมติ เช่น โทท ยักยอก ด้วยแนวความคิดเรื่องโครงสร้างความสัมพันธ์กับความเป็นต้นแบบของหมวดหมู่คำ “โก่ง” แล้วใช้แนวความคิดการจัดหมวดหมู่แบบโครงสร้างรัศมี (radial structure) ของ Lakoff (1985) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นศูนย์กลางหรือต้นแบบและสมาชิกที่ไม่เป็นศูนย์กลาง อันมีลักษณะเป็นสมาชิกย่อยที่ขยายความสมาชิกศูนย์กลาง มาเป็นกรอบในการวิเคราะห์และแสดงรูปแบบแผนผังมโนทัศน์ของการโก่งตามทัศนของนักเรียนจากเรื่องที่แสดง

5. ผลการวิจัย

การดำเนินการวิจัยและเก็บข้อมูลกับนักเรียนที่ร่วมกิจกรรมในงานวิจัยนี้ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยนเรศวร (COA No. 096/2016 IRB No. 813/58) ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรม และอาสาสมัครเรียบร้อยแล้ว การดำเนินงานวิจัยเพื่อสร้างความตระหนักรู้เป็นไปในลักษณะของการประกอบกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับความหมายเชิงมโนทัศน์ของคำว่า “โก่ง” ให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อให้เข้าใจเรื่องการตีความหมายพฤติกรรมต่าง ๆ ที่สามารถจัดอยู่ในวงความหมายเดียวกับคำว่า “โก่ง” และย้ำเตือนความคิดว่าการโก่งคือสิ่งไม่ดี ไม่ควรกระทำ และเป็นเรื่องใกล้ตัวนั้น โดยกำหนดให้นักเรียนแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน และให้แสดงบทบาทสมมติเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเข้าใจว่าเป็นการโก่ง และได้ผลดังนี้

กลุ่มที่ 1 แสดงบทบาทสมมติเรื่องการยักยอกและการสมรู้ร่วมคิดยักยอกเงินเก็บของชั้นเรียนซึ่งกระทำการโดยเหรียญกษาปณ์และหัวหน้าห้องด้วยการแบ่งผลประโยชน์กันจำนวนคนละกึ่งหนึ่งของจำนวนเงินที่เก็บมาได้จากเพื่อนร่วมชั้นเรียนในวันนั้น จากนั้นตัวแทนกลุ่มกล่าวสรุปว่า การโก่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ

กลุ่มที่ 2 แสดงบทบาทสมมติเรื่องการลอกข้อสอบและการปลอมแปลงข้อสอบ โดยกำหนดสถานการณ์ให้เกิดขึ้นในห้องสอบ หลังจากคุณครูแจกข้อสอบแล้วก็ให้เวลานักเรียนทำข้อสอบ จากนั้นไม่นานคุณครูขออนุญาตไปห้องน้ำโดยแจ้งกับนักเรียนว่า ถ้าทำข้อสอบเสร็จแล้ว ให้นำข้อสอบไปวางไว้บนโต๊ะของคุณครู ระหว่างที่คุณครูไม่อยู่นี้เอง มีนักเรียนคนหนึ่งขอลอกข้อสอบเพื่อนที่นั่งอยู่ติดกัน เพื่อนไม่เต็มใจให้ลอกและพยายามปกปิดคำตอบของตน เมื่อเพื่อนคนนั้นและเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นทยอยกันนำข้อสอบไปส่งที่โต๊ะคุณครู ปรากฏว่านักเรียนผู้ที่ขอลอกข้อสอบได้กระทำการเปลี่ยนชื่อที่กระดาษคำตอบของเพื่อนที่ตนขอลอกข้อสอบมาเป็นชื่อของตน และเมื่อคุณครูกลับมาและจับได้ว่าลายมือชื่อกับคำตอบในข้อสอบไม่เหมือนกัน จึงทำการสอบสวนและลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยการขอพบผู้ปกครองและปรับ

ให้ตก ทำยที่สุดตัวแทนกลุ่มได้สรุปว่า การโกงเป็นสิ่งไม่ดี และหากความจริงถูกเปิดเผยจะทำให้ผู้กระทำ รู้สึกอับอายและไม่มีผู้ใดต้องการคบหาสมาคมด้วย

กลุ่มที่ 3 แสดงบทบาทสมมติเรื่องการโกหกขอเงินแม่เพื่อนำไปเล่นเกม เหตุการณ์เริ่มต้นจากนักเรียนขอเงินจากคุณแม่เพื่อไปซื้อสมุด แต่กลับนำเงินนั้นไปเล่นเกมที่ร้านเกมแทน เมื่อกลับบ้านพบคุณพ่อซึ่งสอบถามว่าไปที่ไหนมา นักเรียนก็ตอบว่าไปซื้อขนม จากนั้นตัวแทนกลุ่มสรุปความว่า การโกงและการโกหกเป็นสิ่งไม่ดี

กลุ่มที่ 4 แสดงบทบาทสมมติเรื่องการซื้อสิทธิ์ขายเสียงในการเลือกตั้ง โดยกำหนดสถานการณ์เป็นการหาเสียงเพื่อเลือกผู้แทน และปรากฏว่าผู้ลงสมัครได้ใช้เงินมาจูงใจให้ผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตนเองเดียวกันผู้ลงคะแนนก็ขายคะแนนเสียงของตนเช่นกัน แต่ผู้พบเห็นเหตุการณ์ได้แจ้งความกับตำรวจ และทั้งผู้ซื้อและผู้ขายก็ถูกนำตัวไปฝากขัง สุดท้ายตัวแทนกลุ่มสรุปว่า นอกจากการโกงจะเป็นสิ่งไม่ดีแล้วยังผิดกฎหมายอีกด้วย

กล่าวโดยสรุปแล้ว การแสดงบทบาทสมมติของกลุ่มที่ 1 เป็นการแสวงหาประโยชน์จากหน้าที่การงาน ซึ่งจัดว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามจรรยาบรรณ ซึ่งส่งผลกระทบต่อเพื่อนร่วมชั้นเรียน การแสดงของกลุ่มที่ 2 เป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน และส่งผลกระทบต่อตัวตนเอง การแสดงของกลุ่มที่ 3 เป็นการไม่ปฏิบัติตามหลักคำสอนหรือจารีตประเพณีของสังคมไทยในเรื่องมุสาว่าท ซึ่งมีผลกระทบต่อตนเองและครอบครัว ส่วนกลุ่มที่ 4 เป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งมีผลกระทบต่อตนเองและสังคม

และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการดำเนินกิจกรรมตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น ต่อไปเป็นตารางแสดงผลการคำนวณค่าเฉลี่ยเรื่องความตระหนักรู้เกี่ยวกับการ “โกง” จากแบบสอบถามก่อนและหลังกิจกรรมดังนี้

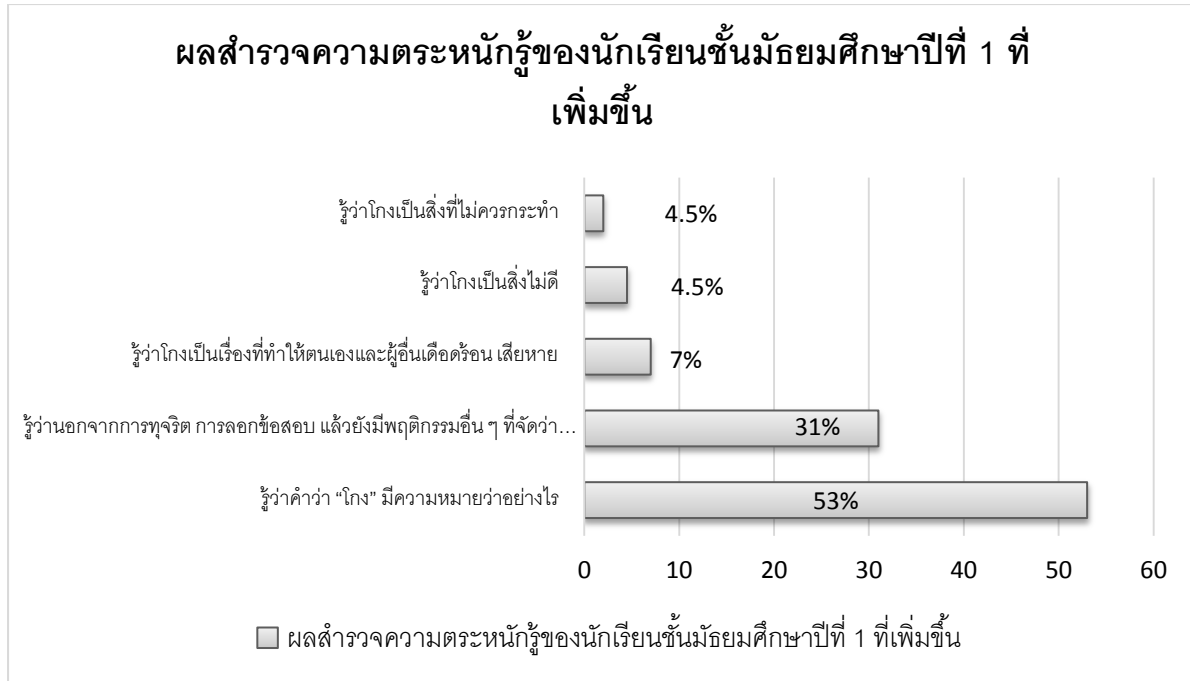
ตาราง 2 แสดงผลความตระหนักรู้

ที่	คำถาม	ก่อน (≤3)	หลัง (≤3)	ค่าที่เพิ่มขึ้น
1	รู้ว่าคำว่า “โกง” มีความหมายว่าอย่างไร	2.16	2.97	0.71
2	รู้ว่านอกจากการทุจริต การลอกข้อสอบ แล้วยังมีพฤติกรรมอื่น ๆ ที่จัดว่าเข้าข่ายโกงได้เช่นเดียวกัน	2.56	2.97	0.41
3	รู้ว่าโกงเป็นเรื่องที่ทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน เสียหาย	2.88	2.97	0.09
4	รู้ว่าโกงเป็นสิ่งไม่ดี	2.94	3	0.06
5	รู้ว่าโกงเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ	2.91	2.97	0.06

ผลสำรวจความตระหนักรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 32 คน พบว่าค่าเฉลี่ยของความตระหนักรู้ภายหลังการประกอบกิจกรรมเพิ่มขึ้นในทุกคำถาม โดยความตระหนักรู้เรื่องความหมายของคำว่า “โกง” มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นมากที่สุดคือ 0.71 อันดับที่สองคือ พฤติกรรมอื่น ๆ ที่อยู่ในวง

ความหมายเดียวกับ “โกง” ซึ่งเพิ่มขึ้น 0.41 อันดับี่สาม คือการโกงเป็นการทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน ซึ่งเพิ่มขึ้น 0.09 และอันดับสุดท้ายคือ ความตระหนักว่าการโกงเป็นสิ่งไม่ดีและเป็นสิ่งไม่ควรทำ ซึ่งเพิ่มขึ้น 0.06

นอกจากนี้การเพิ่มขึ้นของความตระหนักว่าการโกงเป็นสิ่งไม่ดีและไม่ควรกระทำมีอัตราน้อยที่สุดเนื่องจากเป็นเรื่องที่นักเรียนตระหนักอยู่ก่อนแล้ว โดยมีเฉลี่ย 2.94 และ 2.91 ตามลำดับอีกนัยหนึ่งค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นสามารถแสดงเป็นร้อยละดังแสดงในภาพประกอบ 1

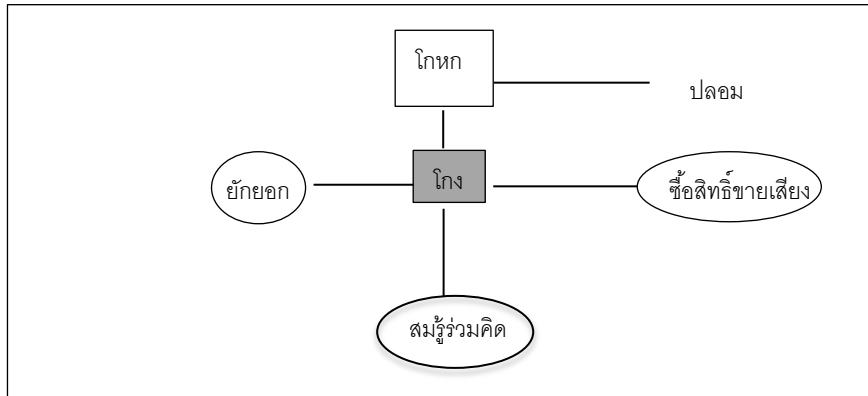

ภาพประกอบ 1 ร้อยละของความตระหนักที่เพิ่มขึ้น

จากภาพประกอบ 1 ความตระหนักของนักเรียนในเรื่องความหมายของคำว่า “โกง” เพิ่มขึ้นร้อยละ 53 นอกจากนี้นักเรียนรู้ว่านอกจากการทุจริต การลอกข้อสอบ แล้วยังมีพฤติกรรมอื่น ๆ ที่จัดว่าเข้าข่ายโกงได้เช่นเดียวกันเพิ่มขึ้นร้อยละ 31 ขณะเดียวกัน นักเรียนรู้ว่าโกงเป็นเรื่องที่ทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อน เสียหายเพิ่มขึ้นร้อยละ 7 และรู้ว่าโกงเป็นสิ่งไม่ดีและไม่ควรกระทำเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.5

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เรื่องราวที่เป็นแก่นของเรื่องซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่มได้แสดงออกมาเป็นหัวข้อหลัก ๆ ได้ 5 หัวข้อ ได้แก่ การยกยอก การสมรู้ร่วมคิด การลอกและปลอมแปลงข้อสอบ การโกหก และการซื้อสิทธิ์ขายเสียง โดยการยกยอกและ สมรู้ร่วมคิดในกลุ่มที่ 1 นั้นเกิดจากการที่หัวหน้าห้องและ เภรัญญิกประจำห้องร่วมมือกันนำเงินกึ่งหนึ่งของเงินเก็บของห้องเรียนที่พวกตนเป็นผู้ดูแลรักษา มาแบ่งกันเพื่อใช้จ่ายส่วนตัว กลุ่มที่ 2 ซึ่งแสดงเรื่องราวของการลอกคำตอบของเพื่อนที่นั่งอยู่ข้างกันและการเปลี่ยนแปลงชื่อในกระดาษคำตอบของเพื่อนเป็นของตนเองเพื่อให้ตนเองได้คะแนนดี ๆ จัดว่าเป็นการลอกและปลอมแปลงเอกสาร กลุ่มที่ 3 เป็นเรื่องราวของการโกหก โดยนักเรียนของเงินแม่ไปซื้อสมุด แต่ในความเป็นจริงนักเรียนต้องการนำเงินจำนวนนั้นไปเล่นเกม กลุ่มที่ 4 เป็นการแสดงเกี่ยวกับการหาเสียงของ

นักการเมืองมีการนำเงินมาแจกจ่ายชาวบ้านและบอกให้ชาวบ้านเลือกตน และขณะเดียวกันชาวบ้านเหล่านั้นก็รับเงินมาด้วยความยินดี ซึ่งเป็นการแสดงคำมั่นว่าจะเลือกนักการเมืองผู้นั้นโดยปริยาย ดังนั้น การแสดงบทบาทสมมุติในกลุ่มที่ 4 นี้ผู้วิจัยจึงตีความเป็นการซื้อสิทธิ์ขายเสียง ทั้งนี้หัวข้อทั้ง 5 นี้สามารถแสดงความสัมพันธ์เชิงมโนทัศน์ในรูปแบบผังมโนทัศน์ได้ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 มโนทัศน์ของคำว่า “โกง” ตามการแสดงบทบาทสมมุติของนักเรียน จากภาพ กำหนดให้

- สัญลักษณ์ หมายถึง หมวดหมู่ “โกง” ที่เป็นต้นแบบ
- สัญลักษณ์ หมายถึง หมวดหมู่ย่อยที่เป็นศูนย์กลาง
- สัญลักษณ์ หมายถึง หมวดหมู่ย่อยที่ขยายความหมวดหมู่อื่น

ผังมโนทัศน์นี้สามารถอธิบายความสัมพันธ์ของมโนทัศน์ที่เกี่ยวกับการโกงตามความเข้าใจของนักเรียนได้ว่า รูปแบบการกระทำที่นักเรียนคิดว่าเป็นการโกงที่ชัดเจนที่สุดนั่นคือ การยักยก การสมรู้ร่วมคิด การลอกและปลอมแปลงข้อสอบ การโกก และการซื้อสิทธิ์ขายเสียง โดยกลุ่มคำทั้ง 5 กลุ่มคำนี้เป็น การขยายความการโกงว่ามีลักษณะหรือรูปแบบของการกระทำอย่างไร

ดังนั้นจากการแสดงบทบาทสมมุติสามารถสรุปได้ว่า ความหมายเชิงมโนทัศน์ที่เกี่ยวกับการโกงตามความเข้าใจของนักเรียนนั้น หมายถึง การพฤติกรรมหรือการกระทำที่เป็นไปโดยเจตนาเพื่อให้ตนได้รับประโยชน์ โดยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ หรือความถูกต้อง

6. สรุปและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้เป็นการขยายผลการวิจัยเชิงประยุกต์จากงานวิจัยเรื่องความหมายเชิงมโนทัศน์ของคำว่า “โกง” (พินิจพิเคราะห์ เสถียรบรรณ, 2560) ซึ่งกล่าวถึงความหมายเชิง มโนทัศน์ของคำว่า “โกง” ว่า หมายถึงการกระทำที่ไม่เป็นไปตามข้อตกลงโดยเจตนา เพื่อประโยชน์ตน และเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียประโยชน์ ที่ควรได้รับ ด้วยวิธีการต่าง ๆ และจำแนก คุณสมบัติทางความหมายที่เป็นต้นแบบของคำว่า “โกง” จำนวน 6 คุณสมบัติคือ [ไม่ตรง] [ข้อตกลง] [ร้าย] [เจตนา] [ผลประโยชน์] และ[อุบาย] โดยการนำ

ความหมายและคุณสมบัติทางความหมายมาใช้เป็นข้อมูลประกอบกิจกรรมเพื่อสร้างความตระหนักรู้ในเรื่องการโกงให้กับนักเรียน ซึ่งผลการวิจัยในส่วนของการแสดงบทบาทสมมุติของนักเรียนทั้ง 4 กลุ่มเกี่ยวกับการโกงตามความเข้าใจของพวกเขาก่อนการให้ข้อมูลในเรื่องความหมายของคำว่า “โกง” ประกอบด้วยเรื่องของการยกยอกและการสมรู้ร่วมคิด การลอกและปลอมแปลงข้อสอบ การโกหก และการซื้อสิทธิ์ขายเสียง อันเป็นถ้อยคำสมาชิกของหมวดหมู่ >โกง< ตามการวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์ของพิชญ์สินี (2560) อีกทั้งยังสอดคล้องกับลักษณะของคอร์ปชั่นตามแนวความคิดทางรัฐศาสตร์ (จารุวรรณ สุขมาลพงษ์, 2556) กล่าวคือ การยกยอก การสมรู้ร่วมคิด การลอกและปลอมแปลงข้อสอบ การโกหก และการซื้อสิทธิ์ขายเสียงนั้นประกอบด้วยลักษณะที่เป็นการกระทำผิด เป็นการทุจริตที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ เช่น การแสดงของเรื่องยกยอกและสมรู้ร่วมคิดของหัวหน้าห้องและเหรียญก และ การซื้อสิทธิ์ขายเสียง เป็นเรื่องผิดกฎหมายหรือศีลธรรมและแสดงความเสื่อมของศีลธรรมในสังคม ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การขาดความยับยั้งชั่งใจในการกระทำผิด หรือสามารถกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ขาดหิริโอตตปปะ เนื่องจากรู้ว่าผิดแต่ก็ยังกระทำ เป็นการกระทำเพื่อผลประโยชน์ของตนที่อยู่ในรูปของทรัพย์สิน คະແນນ ความพอใจ และตำแหน่งหน้าที่ ตามลำดับ และเป็นกระทำที่ลึ้นแต่ต้องปกปิดทั้งสิ้น

นอกจากนี้ระดับคะแนนก่อนทำการทดลองของนักเรียนในเรื่องความตระหนักรู้เกี่ยวกับความหมายเชิงมโนทัศน์ พฤติกรรมอื่นที่จัดอยู่ในหมวดหมู่เดียวกับคำว่า “โกง” ผลเสียของการโกง ความไม่ดี และความไม่ถูกต้องสมควรของการโกง อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งแสดงได้ว่านักเรียนมีความเข้าใจเรื่องของคำว่า “โกง” ดีมากอยู่แล้ว และการแสดงบทบาทสมมุติของนักเรียนก็อาจเป็นการกระตุ้นและเสริมความเข้าใจเกี่ยวกับการโกงในลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยที่ผลคะแนนความตระหนักรู้ภายหลังการแสดงบทบาทสมมุติและการสรุปความหมายของคำว่า “โกง” เพิ่มขึ้นในทุกประเด็น กล่าวคือ ประเด็นที่เกี่ยวกับความหมายเชิงมโนทัศน์เพิ่มขึ้นมากที่สุด และความไม่ดี ไม่ควรกระทำเพิ่มขึ้นน้อยที่สุด และแม้ว่าระดับความตระหนักรู้ของนักเรียนตามตารางที่ 2 ในประเด็น รู้ว่าโกงเป็นสิ่งไม่ดีและไม่ควรทำ ก่อนการดำเนินกิจกรรมนั้นอยู่ในระดับสูงอยู่แล้ว กล่าวคือ ร้อยละ 53 และ 31 ตามลำดับ อันเป็นที่เข้าใจได้ว่า รู้อยู่แล้วว่า “โกง” “ไม่ดี” “ไม่ควรทำ” แต่ก็ยังเป็นที่น่าสนใจที่นักเรียนเกิดความลังเลไม่แน่ใจว่า การโกงไม่ดีและไม่ควรกระทำ แต่หลังดำเนินกิจกรรมความลังเลไม่แน่ใจเหล่านั้นลดน้อยลงจนกลายเป็นความตระหนักรู้ 100 เปอร์เซ็นต์ ว่า การโกงเป็นสิ่งไม่ดี แต่ยังมีความลังเลอยู่บ้างเพียงเล็กน้อยว่าไม่ควรทำจริงหรือไม่ ซึ่งอาจสืบเนื่องจากความลังเลไม่แน่ใจหรือมองไม่เห็นภาพอย่างชัดเจนว่าการโกงนั้นจะทำให้ตนเองและผู้อื่นเดือดร้อนแค่ไหน อย่างไร เช่นการแสดงบทบาทสมมุติในเรื่องการโกหก ซึ่งอาจมองเพียงว่าเป็นความผิดเล็กน้อย ตนเองได้รับการลงโทษเพียงเล็กน้อย และไม่เห็นผู้อื่นเดือดร้อนเสียหายอย่างป็นรูปธรรมและร้ายแรง ซึ่งสอดคล้องกับผลจากการสำรวจการโกงของนักเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา ในประเทศสหรัฐอเมริกา (Educational Testing Service, 1999) คำให้สัมภาษณ์ของ Chris Loschiavo (2015) ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาและการแก้ปัญหาความขัดแย้ง มหาวิทยาลัยฟลอริดา (University

of Florida) เกี่ยวกับการโกงในระดับอุดมศึกษาและบทความเกี่ยวกับงานวิจัยของ Kang Lee เกี่ยวกับการโกงของเด็กก่อนวัยเรียน (3-5 ขวบ) ที่กล่าวถึงสาเหตุของการโกงว่า เกิดขึ้นจากความคาดหวังของพ่อแม่ และความกดดันในความสำเร็จ และเยาวชนเหล่านี้ได้รับรู้และถูกแฉด้วยตัวอย่างของพฤติกรรมโกงจากคนในสังคมทั้งจากนักการเมือง นักกีฬา และเพื่อน ซึ่งพวกเขาก็ได้ตระหนักด้วยเช่นกันว่า การโกงเป็นเรื่องไม่ดี แต่หากไม่ถูกจับได้ (ซึ่งส่วนมากก็ไม่ถูกจับได้) พวกเขาก็พร้อมจะเสี่ยงเพื่อผลการเรียนที่ดีมากกว่าจะคำนึงถึงองค์ความรู้เพราะผลการเรียนจะเป็นใบเบิกทางถึงอนาคตที่ดีตามความคิดของพวกเขา และความคาดหวังของพ่อแม่ หรือหากถูกจับได้บทลงโทษที่ได้รับก็ไม่รุนแรงมากนัก และการโกงในเรื่องการเรียนก็ส่งผลกระทบต่อตัวผู้กระทำเอง ไม่ได้ทำให้ผู้อื่นเดือนร้อนเสียหายแต่ประการใด ดังนั้นการโกงสำหรับพวกเขาคือวิธีการสู่ความสำเร็จนั่นเอง

ถึงแม้ว่านักเรียนจะคิดว่าตนเองรู้ว่าการโกงคืออะไร แต่พวกเขาก็ไม่ตระหนักหรือเห็นภาพที่ชัดเจนถึงความหมายของคำว่า “โกง” ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การไม่ปฏิบัติตามกติกาหรือกฎระเบียบทางสังคมและกฎหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ พวกเขาจึงอาจไม่คิดว่าการไม่ทำตามกติกาหรือกฎระเบียบ เป็นการโกง โดยการแสดงของทุกกลุ่มจะมุ่งไปที่วิธีการโกงและผลประโยชน์ที่ได้รับ โดยทุกกลุ่มยกเว้นกลุ่ม 4 ล้วนกล่าวสรุปแล้วว่า โกงเป็นการกระทำที่ไม่ดีและไม่ควรกระทำ มากกว่าจะกล่าวว่าเป็นการกระทำที่ไม่ถูกกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ จึงอาจกล่าวได้ว่า การโกงสำหรับพวกเขาคือวิธีการที่นำมาซึ่งผลประโยชน์ โดยที่อาจมองข้ามกฎเกณฑ์ของวิธีการเหล่านั้น

ดังนั้นการสร้างความรู้ความเข้าใจในเรื่องความหมายของคำว่า “โกง” และคุณธรรมในเรื่องฮีโรตตปละ จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่จำเป็นต้องรีบปลูกฝังให้กับเด็ก ๆ และเยาวชน เพื่อให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการโกง และให้มีจิตใจที่เข้มแข็ง ให้ความสำคัญกับการเป็นคนซื่อสัตย์ มีความยับยั้งชั่งใจต่อแรงดึงดูดของผลประโยชน์ โดยแสดงให้เห็นถึงโทษของการโกงอย่างเป็นรูปธรรม โดยควรต้องเริ่มต้นจากสถาบันครอบครัวและสถาบันทางการศึกษา

บรรณานุกรม

- กรรณา วัชรธำรงกุล. (2552). การสร้างแบบวัดความตระหนักต่อผลกระทบของสภาวะโลกร้อน สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 1. ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- คงไชย สันตะวงค์ และ รัตนะ ปัญญาภา. (2560). การพัฒนารูปแบบกิจกรรมการพัฒนาความตระหนักในคุณค่าแห่งตนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดอำนาจเจริญโดยใช้หลักสัมมาทิฐิ. วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร, 4 (2), 74-88.
- จรินทร์ ธานีรัตน์. (2517). รวมศัพท์ทางวิชาการศึกษา จิตวิทยา พลศึกษา กีฬา สุขศึกษา และนันทนาการ. กรุงเทพฯ: โพธิ์สามต้นการพิมพ์.

- จรัลวิไล จรุงญโรจน์, มล. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างความเคร่งครัดทางศาสนากับการตีความหมายคำว่า “โกหก” ในภาษาไทย: การวิเคราะห์เชิงอรรถศาสตร์ต้นแบบ. *วารสาร ภาษาและภาษาศาสตร์*, 27(2), 1-19.
- จากรวรรณ สุขมาลพงษ์. (2556). *แนวโน้มของคอร์รัปชันในประเทศไทย*. สภาปฏิรูปแห่งชาติ. สืบค้นจาก http://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/elaw_parcy/ewt_dl_link.php?nid=1484.
- ชวาล แพ้วตกุล. (2526). *เทคนิคการวัดผล*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ฐานันท์ วรรณโกวิทย์. (2554). *ประสบการณ์จากการฝึกอบรมเส้นทางคอร์รัปชัน ณ มหาวิทยาลัยดุสเซิลดอร์ฟไฮไลต์ สาธารณรัฐฝรั่งเศส*. สืบค้นจาก <http://www.library.coj.go.th/Info/48297?c=292099219>
- ทองศักดิ์ ประสบกิติคุณ. (2535). *การประเมินค่าความตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดตราด*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทศนา เขมมณี. (2546). *ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดที่เป็นสากลเกี่ยวกับการคิด ในช่วงศตวรรษที่ 20 ในวิทยาการด้านการคิด*. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). *ทัศนคติ : การจัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- พิชญ์สินี เสถียรธรรมาดล. (2560). *ความหมายเชิงมโนทัศน์ของคำว่า “โกง” ในภาษาไทย: การวิเคราะห์ตามแนวอรรถศาสตร์ปริชาน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พันทิพา สวันดี. (2554). *การศึกษาความตระหนักต่อการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างสร้างสรรค์และปลอดภัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองน้ำขุ่น ที่เรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดีย เรื่องทักษะการใช้อินเทอร์เน็ต*. (วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2557). *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)*. กรุงเทพฯ: หนังสือนั่นส่วน จำกัด อรุณการพิมพ์.
- สุนิดา เข็มทอง. (2549). *ความตระหนัก ทัศนคติ และพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาต่อการละเมิดลิขสิทธิ์ผลงานวรรณกรรม งานศิลปะ-การแสดงและโสตทัศนบันเทิงบนอินเทอร์เน็ต*. (วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. Available from: https://www.researchgate.net/publication/27808490_khwamtrahnakru_thasnkhti_laeaphvtikrrmkhxngnisitnaksuksatxkarlameidlikhsi ththiphInganwrrnkrrm_ngansilpa-karsaednglaeasotthasbnxinthexrnet [accessed Oct 10 2017].

- สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *ปฏิรูปการศึกษาเพื่ออนาคตประเทศไทย*. สืบค้นจาก <http://www.moe.go.th/moe/upload/news20/FileUpload/45457-3929.pdf>
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2523). *พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิติใหม่*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรือง.
- วุฒิพงษ์ ลิ้มปวีโรจน์. (2553). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชาทักษะชีวิต หน่วยที่ 3.1. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. สืบค้นจาก www.che-kku.com/forums/index.php?action=dlattach;topic=1703.0;attach... 12 ก.ย. 2560.
- Child and Adolescent Psychiatric Society of Thailand. (2005). *การเปลี่ยนแปลงในวัยรุ่น. [คู่มือการเลี้ยงลูก]*. สืบค้น 24 สิงหาคม 2560 จาก https://www.rcpsych.org/cap/book04_4.php
- Chris Loschiavo. (19 May 2015). *Why do students cheat? Listen to this dean's words. [THE CONVERSATION]*. สืบค้น 26 ธันวาคม 2560 จาก <https://theconversation.com/why-do-students-cheat-listen-to-this-deans-words-40295>
- Educational Testing Service. (1999). *Cheating is a personal foul. [Research Center]*. สืบค้น 26 ธันวาคม 2560 จาก <http://www.glass-castle.com/clients/www-nocheating-org/adccouncil/research/cheatingfactsheet.html>
- Evans, Vyvyan, & Melanie Green. (2006). *Cognitive linguistics: An introduction*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Ogden, C.K. and Richards, I.A. (1927). *Meaning of meaning*. New York: Harcourt, Brace & Company.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw – Hill Book Company.
- Lakoff, George. (1985). *Women, Fire, and Dangerous Things: What categories Reveal about the Mind*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Lindsey Craig. (12 September 2017). *Kinds praised for being smart are more likely to cheat: U of T research. [U of T news]*. สืบค้น 26 ธันวาคม 2560 จาก <https://www.utoronto.ca/news/kids-praised-being-smart-are-more-likely-cheat-u-t-research>
- Rune, Dagobert D. (1971). *Dictionary of Philosophy*. New York: Littlefield. Adams and Co.
- Singnoi, Unchalee. (2006). Eating terms: What the category reveals about the Thai mind. *Journal of Humanities*, 1, 82-109.

Wolman, Benjamin B. (1973). *Dictionary of Behavior Science*. London: Litton Education Publishing Inc.

VACANA JOURNAL